

LA MENTIDA DE LA LLENGUA

per Maria Torrents

Consellera de Catalunya Acció

Conferència realitzada dins l'acte "**Llengua i Estat**" organitzada per Catalunya Acció el 19 d'abril del 2008

Sres., Srs.,

Vull començar la meua intervenció amb una afirmació del filòsof Francesc Pujols, que és tota una declaració de principis.

“ la llengua és l'ànima del nostre poble”

Entenent com a ànima allò que dóna el caràcter, la manera única i genuïna de ser i manifestar-se de cada ésser, ja sigui individual o col·lectiu. Per això quan l'ànima és negada o suprimida el primer que es perd és la voluntat de ser i la força per expressar el caràcter propi.

Amb aquesta afirmació, doncs, ens neguem a acceptar l'escorça descarnada i purament materialista a què molts volen reduir la nostra nació.

La nació catalana, com qualsevol altra nació, és un organisme viu amb una força vital i una voluntat de ser que cerca amb anhel l'expressió de la seva plenitud. Reconèixer aquest gruix vital i espiritual del nostre poble, és la condició necessària per a copsar la magnitud de la tragèdia lingüística que patim, perquè en anorrear la llengua, es destrueix, de fet, la consciència de nació.

El sentit comú ens fa evident que podem ser espoliats fins a l'extrem, però continuarem sent una nació mentre mantinguem la qualitat que ens defineix: la llengua.

Ens poden ofegar amb aeroports i infraestructures col·lapsades, però continuarem bategant com a poble, mentre de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, parlem la mateixa llengua de Lull, Verdager i Fuster.

Ens poden esquarterar entre estats i reduir-nos a províncies, però el sentit de pertànyer a una mateixa unitat nacional perviu mentre hi hagi la llengua que ens uneixi.

La llengua, doncs, és el factor determinant no només per a conservar la consciència de nació, sinó per a mantenir el caràcter i la voluntat de ser. Mentre la llengua és viva, l'ànima de la nació batega. Quan la llengua és substituïda, la consciència de nació i, per tant, la nació mateixa es va esllanguint sense remei, perquè li han sostret l'ànima, allò que li dóna l'alè vital.

Això ho saben molt bé tots els qui volen la nostra dissolució com a poble, i per això, amb l'ànim de rematar la llengua, ja prou ferida per la repressió legal, la substitució demogràfica i la violència de tants segles, ara insisteixen en inculcar un discurs frívol entorn de la llengua catalana, que ignora volgutament el significat de la llengua en relació a la nació, i vol fer-la veure només com un instrument de comunicació, sense cap més significat, conculcant la cosmovisió i la manera de ser del nostre poble, que la llengua reflecteix.

Aquest discurs frívol entorn de la llengua és promogut pels nostres colonitzadors, que curiosament, no l'apliquen mai a la llengua de la metròpoli, i per una part significant de la classe política i intel·lectual catalana, que s'ha venut per por, per interessos personals o per debilitat mental a aquest discurs letal, condemnant així la llengua a ser l'eterna Ventafocs del país.

Per a Catalunya Acció la llengua és un dels eixos fonamentals de la reconstrucció nacional, per això a aquesta frivolitat conceptual tan de moda, nosaltres hi contrastem un discurs RIGORÓS.

El pensament rigorós et porta sempre a desxifrar les causes profundes dels problemes. I en el cas que ens ocupa, la CAUSA FONAMENTAL de l'ensulsiada lingüística del català no és altra que el fet de ser una COLONIA .

No m'estendré en aquest punt, però pels qui encara dubtin de la nostra condició de colonitzats, els diré que hi ha tres trets que són comuns a totes les situacions colonials, i que es compleixen amb escreix en el nostre cas:

1. L'ús de la força de les armes i la repressió per mantenir el territori annexonat a la metròpoli. (1707-14 fins la Guerra d'Espanya).
2. L'espoliació econòmica.
3. La substitució cultural i lingüística de la llengua i cultura pròpies per la de la metròpoli.

Els efectes que la colonització té són múltiples, però en el cas que ens ocupa n'hi ha dos que són evidents:

- La castellanització/afrancesament del nostre poble, en el territori depenent de cada un dels estats a què estem sotmesos.
- Generació de l'ànima d'esclau, que implica el debilitament progressiu del CARÀCTER del nostre poble.

Per a mantenir i incrementar aquests dos trets, la substitució lingüística i l'afebliment del nostre caràcter col·lectiu, i amagar-ne la seva causa profunda, la colonització, s'ha teixit una enorme MENTIDA al voltant del nucli vitalitzador del nostre poble: la llengua. Aquesta Mentida, com certifiquen els psiquiatres que treballen amb gent que hi està sotmesa, cerca CONFONDRE, DEBILITAR i fer DEPENDENT al nostre poble i evitar, d'una banda, que prenguem consciència de la nostra colonització i, de l'altra, que trobem les raons i la força per agafar les regnes de la nostra vida col·lectiva.

El pas inexcusable, doncs, per entendre i per resoldre la situació lingüística que patim passa per desmantellar la gran mentida a què estem sotmesos.

Aquesta mentida es basa en l'ocultació i manipulació de sis punts fonamentals:

- 1. Es vol amagar per tots els mitjans que vivim en una situació de colonització.**
Aquesta ocultació pretén ignorar la voluntat d'anihilació que els estats espanyols i francès han tingut històricament i encara tenen envers la llengua i la cultura catalanes. Ara, però, s'ha substituït la persecució brutal per la mentida. En ignorar volgutament que les llengües castellana i francesa són llengües imposades, es fa creure que aquestes són també llengües pròpies de Catalunya, perquè són les llengües dels estats en els quals està inserida la nostra nació.
- 2. El segon punt, que està íntimament lligat amb el primer, és l'exigència de la primacia dels drets individuals.**
Aquesta exigència, que s'empara en el punt anterior: la negació que som una colònia, es fa amb la finalitat, lògicament mai explicitada, de conculcar i impedir el dret que té el nostre poble de fer de la seva llengua pròpia, en el seu territori, l'única llengua d'ús social.

Amb aquesta exigència s'entronitza la llengua del colonitzador en el nostre territori i s'accelera el procés de substitució lingüística.

No és gratuït que els qui tenen la poca vergonya d'exigir la imposició en l'àmbit lingüístic, dels drets individuals dels que empen la llengua del colonitzador, per sobre dels col·lectius del poble colonitzat, siguin els mateixos que promouen la substitució demogràfica en què emparen les seves exigències, i els mateixos que dicten les polítiques que situen la llengua catalana en clara inferioritat mediàtica i social. La situació no pot ser més rocambolesca. Els opressors pretenen presentar-se com les víctimes.

3. Es vol fer creure que qualsevol idea és defensable si es fa en un marc democràtic.

Aquesta idea que sovint surt en debats televisius i que accepta com a defensable la postura dels qui ens volen sotmesos a Espanya i França, perquè ho fan en un marc democràtic és una gran fal·làcia. D'entrada manipulen les paraules, perquè de la submissió en diuen unió, amagant així la colonització que s'entesten a negar per tots els mitjans.

La democràcia, com deia algú, és el menys dolent dels sistemes polítics que coneixem, però no és la panacea i menys la democràcia en què vivim, que evidencia contínuament que és més formal que real.

Emprar-se, doncs, en la democràcia per justificar la legalitat dels qui defensen l'opressió del nostre poble és d'un cinisme escruixidor. Què permetríem que es plantegés la legalitat de l'esclavatge personal, per molt democràtic que fos el marc en què es produís? Es més, una democràcia que donés llicència a aquesta formulació negaria la seva pròpia essència. Per què llavors consentim i justifiquem els que defensen l'opressió de la nostra nació adduint que els empara un marc pretesament democràtic? Només això ja qüestiona la democràcia en què vivim i mostra la necessitat d'un aprofundiment real en el marc polític internacional pel què fa al respecte dels drets dels pobles en un context democràtic. Si la llibertat de cada home per a desenvolupar la seva plenitud és sagrada, més sagrada és la llibertat dels pobles i el seu dret de poder expressar la seva plenitud lingüística i cultural en el territori que els és propi.

4. Apel·lar al voluntarisme.

Srs., no es pot delegar la pervivència d'una llengua al voluntarisme dels qui la parlen, i menys quan aquest voluntarisme ha de fer front a una situació clarament favorable a la llengua imposada.

Cal que entenguem d'un cop que UNA LLENGUA NO PERVIU SI NO ES NECESSÀRIA. En el camp de la biologia és llei reconeguda que la necessitat fa d'un òrgan o una funció la garantia de la seva existència.

En el camp social, la llei regeix exactament igual. Si una llengua no és necessària en el territori que li és propi acaba per extingir-se. Per tant fer del voluntarisme l'element clau per a la recuperació de la normalitat lingüística denota, o un desconeixement bàsic del funcionament de la realitat, o una profunda mala fe. I els qui ho propugnen, normalment homes públics, queden automàticament desqualificats.

5. El mite del provincianisme.

Fruit d'una política premeditada, s'han anat enfonsant en l'oblit els referents culturals catalans (pensadors, científics, literats, artistes..), donant preeminència a totes les manifestacions i referents culturals provinents de la metròpoli, de la cultura imposada. Això ha generat en molts catalans un menyspreu profund per les manifestacions culturals que els són pròpies.

El missatge fins fa poc expressament formulat, i sempre subliminalment comunicat que allò que sorgeix del geni català és provincià ha anat quallant en el psiquisme col·lectiu i ha generat autoodi en capes de població considerables.

Hi ha una voluntat decidida de fer-nos creure que adoptant els referents culturals espanyols/francesos no som provincians, quan és justament el contrari. Província és, i lleigeix literalment, aquell que no té prou força per crear els seus referents culturals, o no dóna valor als que té i no els cultiva, tot recorrent als forans.

Totes les cultures potents són creadores i irradiadores de referents culturals. Es quan un poble negligeix les seves expressions pròpies i adopta les d'una metròpoli que esdevé província. Tot el contrari del que ens volen fer creure.

Així, doncs, la pràctica de molts mitjans de comunicació que es fan des d'aquí, però que no es mereixen ser anomenats catalans, de cercar els referents fora de la nostra tradició no fa més que enfonsar-nos en el provincianisme més xaró.

6. I per últim el més pervers de tots el enganys: el del bilingüisme.

Els seus ordidors l'imposen venent-lo com un model de tolerància, quan de fet amaga la mort de la llengua catalana.

El bilingüisme és símptoma d'un procés de substitució lingüística, i imposa una situació sorgida de l'opressió i l'ús de la força, perquè en no qüestionar-la, la justifica i la normalitza, fent evident la manca total de voluntat per part dels que l'impulsen, de reconèixer el dret del nostre poble a ser en plenitud en el territori que li és propi, i, per tant Srs, el bilingüisme no és de bon tros cap model de tolerància, sinó una autèntica i subtil perversió de la justícia.

Defensar el bilingüisme dintre d'un mateix territori és donar per bons els símptomes d'un mal social, és defensar el domini de la llengua imposada sobre la pròpia, i és condemnar inevitablement a la desaparició la llengua més feble.

Tot l'exposat fins ara, ens ha de fer conscients de:

- a) **Que la situació de la llengua catalana és el resultat d'unes polítiques colonitzadores perfectament definides i conscients**, encaminades a reduir la llengua a guetos cada vegada més minoritaris, a fer-la innecessària i poc valuosa, convertint-la en una llengua de segona categoria. Aquesta poca vàlua genera en els qui la parlen un sentiment de rebuig i d'autoodi, que n'assegura la desaparició a través de l'abandó portat a terme voluntàriament pels mateixos parlants.

Ara ja no calen les prohibicions brutals de les dictadures. La inducció perpetrada a través dels ofec dels mas mèdia i la destrucció de l'autoestima lingüística són molt més efectives.

b) Que hi ha uns responsables d'aquesta situació:

- a. L'estat espanyol i francès, amb tot el seu cos legal, funcional, polític i militar.
- b. Els polítics instal·lats a casa nostra, que des de la transició i fins avui han promogut activament en alguns casos, com socialistes i PP, la mentida que ha configurat la situació actual, i en d'altres, l'han permès i l'han dissimulat. En cap cas no han mostrat el coratge suficient per denunciar-la. Això els fa, executors, a uns , i còmplices als altres del GENOCIDI LINGÜÍSTIC que pateix la nostra nació.

- c) **Que emmotllar-nos a questa situació**, i acceptar com a normal o signe de tolerància, els símptomes d'una malaltia lingüística, nascuda de l'opressió, la mentida, la manipulació i la covardia, ens en fa responsables en un o altre grau.

A aquestes alçades ja s'ha d'haver fet evident que aquesta situació generada per la colonització i manipulada per la mentida, només té una sortida: la descolonització.

I això passa per:

1. Assolir en una primera instància un estat propi.

Només així tindrem el poder i la responsabilitat per portar a terme les polítiques que situïn la llengua com un dels eixos vertebradors de la reconstrucció nacional i facin efectiva la nostra descolonització.

2. Reconèixer el català com l'única llengua pròpia de Catalunya i fer-ne l'única llengua oficial i d'ús necessari en tots els àmbits.

3. Iniciar, en pic l'equilibri de poders ens ho permeti, **un procés judicial amb observadors internacionals, que posi en evidència el genocidi lingüístic** a què ha estat i està sotmès el nostre poble, i n'assenya-li els responsables i col·laboradors. Amb això passarem full a la història, restablirem la veritat, farem possible que tots els qui han atemptat amb els seus actes o amb les seves omissions contra la nació catalana, i encara són vius, quedin exclosos de la vida pública, i tallarem de soca-rel les vel·leïtats dels qui vulguin imposar, emparant-se en la demografia que les seves polítiques han configurat, les llengües colonitzadores com oficials en la nova Catalunya lliure.

La responsabilitat de fer que tot això s'esdevingui, només la poden exercir les persones que hagin demostrat amb els seus actes la llibertat d'esperit que no es deixa enganyar ni claudica davant la mentida, i sense la qual la mera consecució d'un estat propi representaria un pas endavant ben limitat. Catalunya Acció vol fer evident la necessitat de portar a la praxis política una nova manera de fer. La d'aquells homes i dones que tenen la convicció que la vida pública i la solució dels seus reptes exigeix una nova consciència que encarni alhora un profund sentit de la justícia, una clara intel·ligència, un coratge ingent i una decidida voluntat de servei. Només l'emergència d'aquesta nova consciència ens permetrà encarar i superar la mentida i la confusió que manté el nostre poble sotmès. Només aquesta nova consciència lúcida i insubornable assolirà l'alliberament que garanteixi el restabliment de la nostra plenitud nacional i, òbviament, lingüística.

Moltes gràcies.